

Những Cảnh Đẹp Không Hối Âm

Tác Giả: Thu Nga 18B

Thứ Hai, 27 Tháng 9 Năm 2010 20:15

Tôi là người nhàn nhàn thảnh thơi, cũng trong khi mùa xuân đang bước đi và những người cho mùa hè đang trở lại.

Lá thư này cũng vẫn là bì thư có màu xanh đẹp đẽ nhưng là "Thiên đường Công Sơn" những đứa trẻ không còn ở Sài Gòn, mà là một thành phố, anh đã về quê ở Tuy Hòa, nơi anh và tôi đã sống qua thời kỳ niên thiếu. Lá thư đầu tiên anh viết cho tôi, nay đã 5 năm, từ đó anh không còn gửi một cái thư nào cả, và cũng đừng trông chờ yêu cầu của anh, tôi không hối hận, cũng không tìm cách liên lạc vì anh nói trong thư, nếu tôi hối hận anh sẽ không bao giờ viết nữa. Anh cho rằng như vậy tôi và anh sẽ còn gì cho nhau những gì quý nhất, đẹp nhất. Tôi hứa với lòng sẽ làm theo lời anh, chỉ mong những thư anh, sẽ không trở lại những cuộc cùng, trong một phút không cảm lòng được, tôi đã không gửi lại hứa, tôi có viết cho anh một lá thư và lá thư đó một đi không bao giờ trở lại. Từ đó tôi nay đã 5 năm trôi qua và trong thời gian dài đằng đẵng này, ban ngày vì bận rộn, không có thì giờ suy nghĩ, những khi đêm đến trong những cơn ngủ chập chững, tôi đã mơ thấy anh và hôm sau, tôi lại thức dậy, hy vọng một lá thư mình đợi mong, sẽ bắt gặp niềm trong đó.

Nhìn nét chữ quen thuộc tôi chợt nhớ anh, tôi không khiếm cảm được và pha một chút thần phẫn. Anh đã một đi một cánh tay trong trận chiến ác liệt với Việt Cộng những nét chữ bay bướm của anh vẫn còn đó, ngạo nghễ, tự hào.

Đầu thời, anh chị nói đã đi về Tuy Hòa - sau nhiều năm sống tại Sài Gòn và anh quyết định nghỉ ở đây vì nơi đây có quá nhiều kỷ niệm, dù cuộc sống đôi khi không cho phép đến những nơi kỷ niệm đó nữa... Đó là lần tôi chợt đoán là anh nhớ đến tôi... Anh hỏi tôi bây giờ đã có một lần nào về thăm quê hương chưa. Anh nói nếu em đã về thì anh đã mời mời đi gặp gặp em rồi, anh nói anh biết anh mâu thuẫn, không muốn tôi liên lạc sau khi nhận thấy anh, những góc nào đó trong trái tim, anh vẫn muốn thấy “dung nhan ấy bây giờ ra sao?” Đó là lần này, tôi gặp bạn bè thì tôi đi thăm bạn bè, hình dung lại về một câu chuyện anh khi anh cất tiếng hát “...xem dung nhan ấy bây giờ ra sao?” sao Tôi chợt liên tưởng nhìn cái gương treo gương đó và cảm thấy chua chát, chắc chắn em không còn “đôi má đào, nhụy ngày nào” nữa anh à! Hơn 40 năm rồi kể từ ngày chúng ta gặp nhau lần cuối, ai biết đó sẽ là lần cuối! Nếu tôi biết được lúc này là lần cuối, tôi đã không giận hờn đến anh cuộc sống quá khổ vì một lần nói đùa, mà tôi chỉ muốn hành động anh cho thấy tôi ái, anh phải đi dành hàng mấy ngày, có khi hàng tuần mới hết giận. Nếu tôi biết có ngày anh sẽ dâng hiến cho núi sông một cánh tay, tôi đã không nghe lời gì thích câu chuyện anh về hình oan nghiệt... Chị “nếu” là những lời tôi bây giờ tôi vẫn còn ân hận, là nếu không vì tôi ái quá nên, tôi đã không xa anh vĩnh viễn và nếu tôi có phép thần thông, tôi sẽ quay ngược kim đồng hồ, dù nghe lời những giây phút hai đứa bên nhau!

Tôi nghe được bạn bè thì, lý do bạn bè hình thức trong lá thư của 5 năm về trước ra xem để mừng mừng lời gặp gỡ một câu chuyện anh. Bạn bè hình thức đến cũ kỹ, tôi chợt nhận ra trong ngăn kéo cuộc đời và ngăn kéo của trái tim tôi. Anh viết: biết Tuy Hòa vẫn sống vui rồi rồi và anh hình dung đầu đó những tà áo trắng tung bay, những người chân trên cát của đám học trò của gái, của trai tinh nghịch vui đùa thoải mái thích. Tôi nhớ lại con đường đến trường của bạn bè của tôi học trò, con đường lúc này đi xe đạp, áo dệt bằng lụa quàng cổ “giây sên” đường của đi, đi về nhà sau cũng vén áo của mình, lũ con trai làm tàng đi nhanh, tôi con gái chúng tôi lẽ ra ra nhất. Anh đi xe song song hỏi những “Thu của Thu của Thu của quá, đi không biết kia thế, đi anh chị Thu cho.” Thu của chị biết rồi ra sao, tôi vùng vằng ngúng nguỵ, “Không chịu mô, đừng!” Anh mỉm cười không ép, tiếp tục đi kể bên những người tiếp xúc cho chúng tôi vì con đường của tôi bây giờ khá xa. Những con còng nhện li ti bò thoải mái nhanh trên bãi cát và trên những cái còng nhện xíu. Anh chị con còng trên tôi “Nè, con còng nhanh còn hơn Thu của kia, của trên anh hoài.” Tôi vùng vằng: “Trên mô nữa! những đường có thể nói chuyện nhiều nữa, mời biết là biết.” Anh cười: “Làm rằng mời biết được.” Mời cũng không thể nào biết được hai đứa ở nhà con Bân mà tôi nói là đi chép bài học trao đi vài ánh mắt của tôi trong những lần cảm thấy của tôi, và mời cũng không bao giờ biết được có những lúc tôi nhớ đến gặp gỡ vì giận hờn anh. Mời tình hình trong trường học của bạn bè học trò những người đi đi vì mời muốn tôi học thành tài, không yêu đường về về.

Mời không biết những anh Quang biết và anh Quang giận anh, cho anh không đến đến. Anh và anh Quang học cùng trường của bạn, những người học cùng lớp, anh Quang ban B và anh ban C. Anh Quang hay nói, “thời gian của lo đến, hát và tán gái.” Tôi phẫn phẫn không đến ý những không dám cãi. Tôi biết anh có tính nghiêm túc, có nhiều bạn và cũng có nhiều cô gái đi đi những chú ý, lòng anh ra sao tôi không biết những tôi của anh thấy anh cất tiếng về ai. Về tôi anh cũng sẵn sàng một cách lịch sự, những người mời, anh nói mời của mời của mời “bé ráng học cho giỏi mời, anh

thông". Đôi lúc tôi nghĩ hay anh chớ xem tôi "là người em gái thôi", nhưng khi nhìn ánh mắt anh, tôi choáng ngợp, tôi biết anh thông minh tôi.

Cho tới ngày tôi tìm được trong tập vở của anh hình ảnh người con gái khác, tôi lưỡng lự và vở của anh, trong khi anh cũng ngạc nhiên thích, hình đó của N. Tôi bước vào vở của anh. Tôi làm sao tin được, tôi nhớ đến anh Quang nói với anh. Thế đó, tôi nhớ tôi xa anh, mặc dù anh làm gan đến nhà tôi ý thân thiện với anh Quang trước và mặc dù anh Quang không tiếp anh về nữa. Tôi nhớ anh về nhà tôi, tôi nhìn ra ngoài phòng khách bước gặp ánh mắt bạn anh, anh không biết tôi có nhà hay không, nhưng không dám hỏi, người mà lát anh thông minh chào về. Thế đó tôi gặp anh, anh theo gia đình vào Sài Gòn sau khi gặp tôi nhưng lá thư và biết không bao giờ được hồi âm. Vài năm sau, nghe tin anh đã kết hôn với người trong bệnh viện! Tôi chớ nghe lời tôi gặp người bạn khác nói N. đeo đuổi anh cho tới lúc được anh. Nhưng sau đó cũng chính người này bước rời anh!

Cũng do người quen khuyên, tôi biết anh đi lính Không Quân, đưa đi trên chân ít khi chạm đất, anh được ưu huý chuyển vì có ưu huý chiến công với những phi cơ can trường và cũng vì can trường anh đã đứng trong rừng sâu cầm tay. Tôi cũng đã lập gia đình, ba má tôi ở quê Viêt Nam và cũng đã lên đường qua đời sau một thời gian sau khi Cộng Sản xâm chiếm miền nam. Tôi đã trôi theo dòng người di tản, một cuộc di tản vĩ đại nhất trong lịch sử loài người. Trước đó, mẹ cũng nhớ anh, mẹ nói sau này anh có với Tuy Hòa và tôi thăm mẹ và anh Quang. Mẹ nói anh Quang và anh sau này hiểu nhau hơn và trở thành đôi bạn thân! Thế không sao! Mẹ hỏi tôi có biết anh bước thông minh và một mặt cầm tay không? Mẹ đâu biết khi nghe anh bước thông minh lòng tôi chôn được mẹ và không khi bước hỏi mẹ bàn tay anh thoả thoắt đưa người trên phím đàn guitar trong những buổi vẫn nghe của trường. Tôi nói: "Đừng biết!" Mẹ cũng hỏi tôi tình của anh và tôi không thành và thông minh đến chuyện xa của chúng tôi. Mẹ nói trước khi anh đi, anh có tôi già mẹ và anh nhớ tôi đã hiểu mẹ anh. Vì tôi ái của tôi và tôi đã được một cuộc tình thông minh và cũng là cuộc tình của tôi trong đời.

Tôi về nhà chăm chú nhìn người thông minh anh trong tập vở phai màu để tìm hiểu những ngày tháng cũ. Tôi thì thông minh kể chuyện với anh. Anh có nhớ con Bân không? Nghe nói nó bước tiến được không chớ y được thăng rớt vì mê ăn được không bước nên nó đã chết. Con Nhóc Hà, có người thông minh thì hiền lành, cũng người Huân, có người chú là thầy dạy lý của tôi, không biết có phải chú thầy hay chú bá láp mà sau đó thì nghe chú phải lòng cháu... Nhưng mẹ kể chuyện thì phi, tôi thì nhóm 4 đứa con gái, Nhóc Hà là một trong tập quý (có đứa nói tập quý là cho con trai, còn con gái là tập quý vì phá quá trời, ăn hàng cũng quá trời). Thứ bạn thông minh tôi thì tôi nhớ người có với chớ người chớ hỏi tôi, Thứ theo ghe vượt biên và đã bước mình trên biển. Nhóc Hà nghe nói sau này ông chú (hỏi) và đã có tôi 5 con! Con nhớ có cái đứa và cái một nhóc xiu, ông nhóc, ông nhóc đúng là thông minh vượt người ích thì nhớ có ông thầy thông minh đoán cho chúng tôi trong một bữa ăn học.

Tôi p lá thơ lên ng c. Nh n đ c thơ anh tôi m ng r t n c m t. Tôi b t đ u đ c ti p lá thơ th t ch m, nh đ a bé m i h c v lòng, đánh v n t ng ch và u ng t ng giòng... Trong thơ anh không nh c l i quăng đ i anh b tù t i, nh ng tôi đ c bi t anh b tù h t 5 năm, m c dù ch v i m t cánh tay và anh đã gi i ngũ khi c ng s n c ng chi m mi n nam. Tôi không bi t lý do t i sao anh không xin đi M theo ch ng trình HO và cũng không hi u anh đã sinh s ng nh thơ nào t cu c thay đ i b dẫu y. M c dù anh và tôi đã th a thu n đ ng tìm đ n nhau làm gì n a, l d h t r i, nhìn cánh tay đã c t t i vai tôi đoán lý do anh không mu n g p l i tôi. Tôi ráng nhìn đôi m t trong t m nh đ tìm l i ánh nhìn sâu th m c a năm nào, nh ng tôi ch th y l m m t đôi m t không còn tinh anh sau nh ng năm tù t i và nh ng tháng năm v t l n v i cu c s ng không t ng lai. Anh b n chi c qu n nhà binh còn chi c áo màu gì tôi không đoán n i.

Tôi l i c tìm nh ng n ng c a lá thơ , anh vi t:

“Đ t n c có nh u đ i thay nên cu c s ng c a m i ng i, trong đó có anh, cũng có nh u thay đ i. Anh đã s ng t Sài Gòn, cho đ n Nha Trang, Pleiku, Tuy Hòa, Đà N ng, m i n i anh và m t vài ng i b n nâng đ l n nhau, m a n ng có nhau và bên anh còn có cây đ n guitar n a, cây đ n này do m t ng i b n đã t ng anh tr c khi t giã c i đ i nên anh quý l m, đi đâu anh cũng mang theo ...”

Tôi ch t th ng nh làm sao hình nh anh ôm đàn ng i gi a đám b n bè n i tr ng x a, l p cũ v i nh ng bài slow rock. Tôi ng m ngùi đ c ti p thơ anh:

“...Sau đó anh l i tr v Sài Gòn, và bây gi anh l i v Tuy Hòa, nh ng em đ ng lo, khi x a thì cũng rày đây mai đó nên cũng không có gì đáng quan tâm. Anh ch th ng nh ng ng i b n đ ng c nh ng mà lá thơ tr c anh không nh c s em b n lòng, anh đ u sao cũng còn m t cánh tay lành l n, còn b n anh, th ng Hùng h c cùng l p và r i h c cùng khóa KQ, em nh Hùng không? H n có cái trán dô, trong l p g i là Hùng Dô đó, nó không còn c tay, l n đôi chân, nh ng nó v n d ùng c m mà s ng, v nó đã b nó lâu r i, con nó cũng không thèm nhìn nó. Còn nh ng ng i khác ch c em không bi t đâu, có ng i mù m t, có k l i t c ph n thân th ... À, em còn nh th y Ng c không? ng bây gi làm ngh giác h i, th nh th ang ông giác l ng cho anh không tính t i n, em có th t ng t ng đ c không?..”

Không, tôi không th t ng t ng và hình dung đ c th y Ng c v i g ng m t ch đ n đ p trai cao ng o bây gi làm ngh giác h i.

Tôi cảm thấy hơi háp, sợ tìm ra một vài tên tuổi quen thuộc đang sống trong cuộc đời đời vĩ đại này. Anh viết tiếp:

"Anh xin lỗi đã mang những chuyện không vui kể cho em nghe. Anh và các bạn tuy làm lũ những người nhau như anh em ruột thịt, em đừng lo." Vài giọng anh nói viết: "em đừng lo"...

Tôi hình dung ra một cái nhìn của mình quyên rũ của anh khi nói câu này, anh sợ tôi thấy hình ảnh và nhớ vậy, sợ đừng chạm lòng tôi ái của anh. Tôi lau nước mắt để tiếp:

"Kể cho em chuyện này để cho em biết một vài sự thật nếu em có nghe ai sang bên đó kể nói "đời này có nhiều thay đổi để em hình dung thay đổi như thế nào đó mà, dù sự chuyện đời thật không có anh có phần vậy, những anh chỉ cảm thấy, anh, bạn anh, bạn em, cả những cũng đang đổi thay em vì anh và các bạn bây giờ có tên mới là Thế Giới Bình!"

Tôi thẫn thờ buông rơi lá thư xuống đất vì thấy anh, thấy cho bạn anh, thấy cho đất nước của chúng ta!

Buổi chiều đã trở về, mùa hè lại trở về, những nhụy mùa ngoài sân, tôi lau nước mắt cúi xuống nhặt lá thư lên, tay tôi vô tình làm rơi hộp giấy tờ và thư lộn lộn góc bàn xuống vài tờ giấy. Khi cúi xuống nhặt những giấy tờ lên, tôi nhận ra một lá thư khác cũng gửi tới. Viết Nam của một thế giới bình, những chuyện tôi cho hơi có vẻ quân nhân để xin có sự trợ, mà tôi chưa kịp giao lại cho người phụ trách, tôi đoán người trong thư đã theo địa chỉ của những người bạn ở trợ họ sẽ trợ các đây của các hội đoàn tổ chức, mà tôi cũng đã bỏ trợ vài lần.

Tôi kéo tấm hình của người viết thư ra nhìn, anh bắt gặp hai chân, người trên chiếc ghế, hai cái chân bắt lòng thông. Những người một người thế giới bình nhắn nhúm, một bàn tay cong queo, tàn tật. Tôi ngẫm nghĩ thấy cho kể đã hy sinh sự cuộc đời trai trẻ của mình, nay thành kẻ tàn phế phải viết thư xin những người bạn đừng quên cùng chung chiến tuyến một ít tình thế giới. Tôi quá người chiến binh Việt Nam! Thành phố này vẫn còn hàng hà sa số, họ là những người kém may mắn không đến được bên bờ tử do, đang sống một cuộc đời lây lất khổ sở, phải đi ăn xin, hoặc kiếm sống qua ngày bằng những việc bán vé số, bán ruot xe đạp, vá bánh xe v.v... với một con mắt, một cái chân và trái tim... chớ một cánh tay như anh!

Những Cảnh Thế Không Hối Âm

Tác Giả: Thu Nga 18B

Thứ Hai, 27 Tháng 9 Năm 2010 20:15

Tôi chết họ ng h t, anh đã sống ra sao? Chắc anh cũng cùng c nh ng ? Tôi quay qu t t trách mình chết bi t nh th ng mà không tìm ra s th t. Anh không h có m t giọng ch xin x nào trong th , nh t là cái th tr c anh không h đá đ ng t i cu c s ng hi n t i, nh ng đáng l t i phi đoán ra, anh cũng là m t “Th ng Ph Binh” s ng rày đây mai đó, v t v lang thang nên th t i đã không t i đ c anh! Anh đã sống ra sao? Có ai giúp đ cho anh trong cu c đ i còn l i? Tôi bàng hoàng, ch c vì t ái anh không bao gi cho t i bi t cu c s ng c a anh? Tôi đ ng lên, lòng nh t đ nh chuy n này t i phi i h i âm, đ u anh có mu n hay không. Tôi s c u nguy n th t i s t i tay anh và t i s làm m t đ i u gì đó đ giúp anh, giúp b n anh đ u có mu n nh ng hy v ng v n còn k p v t vát ph n nào l i l m c a t i đ i v i anh , đ i v i nh ng ng i b n anh.

K t tháng T th t đen, m t màu đen bao la bao trùm c đ t n c Vi t Nam, năm 75, và màu đen y v n còn bám theo nh ng ng i lính kh n kh th t tr n mi n Nam. Còn t i, trôi n i quê ng i, không bà con ru t th t nh ng cũng nh nhi u đ ng h ng khác, s c làm sao đem m t ít ánh sáng g i v nh ng mi n tăm t i nh t, n i đó có anh, có ng i t i th ng: Th ng Ph Binh Vi t Nam C ng Hòa.

Thu Nga 18B